

10de JAARGANG, NR. 187
12 NOVEMBER 2012

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

4 BOEKBESPREKING

6 PLATENRECENSIES

Jerome Hol, Kim Hoorweg,
 The Whammies, Paul Stark,
 Hepcats, Loet van der Lee,
 Zapp 4, Joey DeFrancesco,
 Jasper Blom, Conrad Herwig e.a.

17 CONCERTVERSLAGEN

Mike Mainieri, Special Delivery,
 John Scofield, Larry Carlton,
 Don Braden e.a.

EN VERDER:

23 IM Bernlef (Herman te Loo)

JAZZFLITS 188

staat 3 december 2012 op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

CONSERVATORIUM

ANTWERPEN EERT BERT JORIS

Trompettist Bert Joris is benoemd tot Maestro Honoris Causa 2012 van het Conservatorium van Antwerpen. Ter gelegenheid hiervan geeft hij op 12 november een gratis concert in deSingel in Antwerpen.

Volgens het bestuur van de Stichting Conservatorium Antwerpen, dat de titel jaarlijks toekent, voldoet Bert Joris volledig aan het profiel van de Maestro Honoris. "Vanwege zijn internationale uitstraling, zijn veelzijdigheid als musicus, arrangeur en dirigent, zijn composities die met filmmuziek en symfonisch werk de jazzscene ver overstijgen en ten slotte zijn verdiensten als pedagoog en inspirator voor jonge musici. Joris blijft steeds zichzelf, herkenbaar en persoonlijk. Altijd gekruid met een 'blue note'." De Stichting Conservatorium Antwerpen werd in 1999 opgericht door onder meer de directie van het Conservatorium. Zij stelt ook middelen ter beschikking voor masterclasses, beurzen en instrumenten. Tijdens het concert in deSingel treedt Bert Joris op met de Big Band van het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen en zijn Bert Joris Combo. De toegang tot het concert is gratis.

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Word voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

UITVERKOCHT AMSTERDAMS CONCERTGEBOUW VOOR UNIEK SOLOCONCERT HERBIE HANCOCK

Herbie Hancock tijdens zijn soloconcert in Amsterdam. (Foto: Joke Schot)

Het was maandag 5 november de eerste keer dat toetsenist Herbie Hancock een soloconcert in het Amsterdamse Concertgebouw gaf. Onder de titel 'Plugged In-Solo Explorations' speelde hij voor een volledig uitverkochte zaal op de vleugel. Verder bediende hij zich van de nodige elektronica: keyboards en computers. Hancock opende met Wayne Shorters 'Footprints' en bracht verder voor de gelegenheid geschreven werk ten gehore. Ook speelde hij zijn bekende stukken, in een nieuw jasje gestoken: 'Maiden Voyage', 'Cantaloupe Island', 'Rock-it' en 'Chameleon'. 'Plugged In-Solo Explorations' was het enige concert dat Herbie Hancock in Nederland gaf.

NIEUWS

Cyrille Aimée. (Persfoto)

Cyrille Aimée wint Sarah Vaughan Vocalisten Concours

De Franse zangeres Cyrille Aimée heeft 21 oktober in Newark de Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition en een prijs van 5.000 dollar gewonnen. Ze was de beste van vijf finalisten. Aimée zong in de finale onder meer versies van 'I'm beginning to see the light', 'Sometimes I'm happy' en 'I'm through with love'. In de jury van het concours zaten onder anderen de vocalisten Dee Dee Bridgewater en Jon Hendricks. Cyrille Aimée was in 2010 al eens finalist in de prestigieuze Thelonious Monk Vocal Competition.

Joris Teepe op Europese tournee met Herring-Alexander Quintet

Bassist Joris Teepe maakt in november een Europese tournee als lid van het kwintet van tenorsaxofonist Vincent Herring en altsaxofonist Eric Alexander. 'In The Spirit Of Coltrane And Cannonball', zo vermeldt de flyer. De formatie, met Harold Mabern op piano en Joris Dudli op drums, doet aan het eind van de maand Nederland aan. Er wordt opgetreden in Enschede, Groningen en tot slot van de tournee in het Bimhuis in Amsterdam. Daar viert landgenoot Teepe die avond zijn 50ste verjaardag.

(<http://www.joristeepe.com/>)

JIN breekt met Lindenberg

De Stichting Jazz & Improvisatie Nijmegen (JIN) zal dit jaar geen gebruik meer maken van het podium van De Lindenberg. Er wordt uitgeweken naar LUX. Reden is de onmin tussen JIN en het Productiehuis Lindenberg. De gemeente Nijmegen wil dat deze twee partijen in de toekomst samen verdergaan. JIN is hier fel tegen gekant, onder meer vanwege het 'cultuurverschil', zo zegt voorzitter Marc Hoogma 26 oktober in dagblad De Gelderlander.

PODIA

Rogier Telderman leidt maandelijks een jamsessie in Paradox. (Archieffoto: Tom Beetz)

IEDERE DINSDAG GRATIS JAMSESSIE IN PARADOX TILBURG

Dit seizoen vindt iedere dinsdag in Paradox Tilburg een jamsessie plaats. Afwisselend met gevestigde musici, vocalisten en gevorderde studenten. De toegang is gratis.

De eerste dinsdag van de maand leidt pianist Rogier Telderman de sessie. Hij nodigt gevestigde musici uit om in een hUn onbekende combinatie te spelen. Voor deze 'supersessie' huurt hij een professionele ritmesectie in. Die geeft eerst samen met Telderman een inleidend miniconcert. Daarna sluiten de andere gasten zich aan voor de jamsessie. Op 6 november was saxofonist Ben van den Dungen van de partij. Vocalen staan centraal op de tweede dinsdag. Bij de overige sessies (de derde en vierde dinsdag) fungeren als gastheer afstuderende studenten van Fontys Hogeschool voor de Kunsten of musici als Mark Schilders, Joris Posthumus en Jeroen van Vliet.

LAATSTE BIJEENKOMST JAZZ BIZZ NIZZ STAAT IN TEKEN VAN CRISIS

Jazz Bizz Nizz, een bijeenkomst voor jazzprofessionals die sinds 2010 wordt georganiseerd door Muziek Centrum Nederland (MCN), vindt op 20 november voor het laatst plaats. Deze achtste editie heeft als thema 'De crisis als keerpunt'. Plaats van handeling is Utrecht.

Onder leiding van presentatrice Mijke Loeven buigt een aantal deskundige betrokkenen zich over vragen als: 'Wat zijn de sterke punten van onze scene?' en 'Waar liggen mogelijkheden en kansen en hoe kunnen we die zo goed mogelijk benutten?' Ook staan live-muziek en een column van Koen Schouten op het programma.

Sophie Blussé van MCN: "Het moet een nuttige en positieve avond worden, vol ideeën, inspiratie en misschien wel initiatieven. Iedereen die met jazz te maken heeft is van harte welkom." Omdat organisator MCN 1 januari ophoudt te bestaan, is de toekomst van Jazz Bizz Nizz onzeker.

(Info en aanmelden via <http://www.jazzbizznizz.nl>)

NIEUWS

Dave Liebman maakt Beatles-album

Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan wat alweer de vierde Liebman cd op Daybreak zal zijn: 'Lieb Plays The Beatles'. Hij speelt hier met z'n gebruikelijke 'Hollandse' trio (Liebman (sax), Marius Beets (bas) en Eric Ineke (drums)) met als gast rietblazer John Ruocco. De opnamen werden eerder dit jaar gemaakt in Marius Beets' studio 'De Smederij' in Zeist. Het is nog niet bekend wanneer de plaat verschijnt.

Jazz Orchestra of the Concertgebouw een week in Japan

Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw gaat van 14 tot en met 22 november op tournee in Japan. De tournee staat in het teken van de cd 'Scribblin', die van de zomer in Japan werd uitgebracht en in november ook in Nederland uitkomt. In de Blue Note jazzclub in Tokyo zal het orkest optreden als begeleider van gitarist Lee Ritenour. De tournee wordt gesponsord door Hewlett Packard.

Joe Lovano. (Foto: Jimmy Katz)

Joe Lovano maakt plaat met BJO

Begin december gaat saxofonist Joe Lovano in België een cd opnemen met het Brussels Jazz Orchestra. De plaat zal een selectie van composities van Lovano bevatten, gearrangeerd door Gil Goldstein. 'Wild Beauty', de titel van de cd, wordt uitgebracht door het Amerikaanse Half Note Records. De release staat voor het voorjaar gepland.

PRIJZEN

Bart Wirtz krijgt de Edison Publieksprijs. (Foto: Joke Schot)

BART WIRTZ EN MARTIN FONDSE NEDERLANDSE WINNAARS VAN EDISON JAZZ

Saxofonist Bart Wirtz en pianist-arrangeur Martin Fondse krijgen 28 november in Eindhoven een Edison Jazz 2012. Wirtz krijgt de Edison Jazzism Publieksprijs en Fondse de Edison Jazz Nationaal.

Bart Wirtz krijgt de Publieksprijs voor zijn album 'iDreamer'. Hij nam dat album in New York op met onder anderen trompettist Nicolas Payton. Voor de Edison Publieksprijs kon een stem uitgebracht worden via een website. Van Martin Fondse wordt de cd 'Testimoni' bekroond. Daarop staat een tweedelige suite die hij opnam met Eric Vloeimans (trompet) en het Matangi strijkkwartet. De vakjury: 'een boeiende muzikale ervaring'.

De Edison Internationaal gaat naar Christian Scott voor zijn cd 'Scott aTunde Adjuah'. Hij brengt je volgens de vakjury 'in trance, laat je nadenken en maakt dat je danst'. Voor 'Be Good' van Gregory Porter staat de Edison Vocaal klaar.

In de categorie Bijzondere Uitgave van Historische Aard belooft de vakjury de cd-reeks 'Live at the Concertgebouw' (van het Nederlands Jazz Archief) met een Edison. De Edison Jazz Oeuvreprijs is dit jaar voor zangeres Dee Dee Bridgewater. Diverse winnaars brengen op 28 november in Eindhoven met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza eigen werk ten gehore.

JAZZ OP PAPIER

JAZZ STAAT VOOR ALLES

Jaap van der Bent.
Het Jazzwereld-concert van Melle Weersma's Red White and Blue Aces in La Gaité, pag. 137-144

In: Helleke van den Braber en Jan Gielkens (red.).

In 1934 : Nederlandse cultuur in internationale context.

Amsterdam : Querido, 2010.

463 pag.

ISBN 90-214-3786-6 geb.

Prijs bij De Slegte 20 euro.

Twee afleveringen terug poneerde ik de stelling: degenen die in de vooroorlogse jaren een afwijzende houding tegenover jazzmuziek innamen, hadden naar de verkeerde muziek geluisterd. Nog geen week later vond ik dat bekrachtigd en wel op tweeërlei, uiteenlopende wijzen.

Bij een bezoek aan De Slegte werd ik ingenomen door een prachtig verzorgd boek, niet alleen omdat de titel – 'In 1934' – voor mij een bijzondere betekenis had, maar het bevatte een artikel over een optreden van de band van Melle Weersma. De bundel geeft een doorsnee van culturele uitingen en gebeurtenissen in dat jaar, in het bijzonder op het gebied van de literatuur, maar ook worden film, toneel, cabaret, beeldende kunst en muziek niet vergeten. Het doel van de redactie was het blootleggen van de wisselwerking tussen activiteiten in ons land en daarbuiten.

Schrijver Jaap van der Bent introduceert eerst de ook over onze grenzen bekende trompettist Louis de Vries, waarna hij overgaat tot de internationale activiteiten van Melle Weersma. Deze had zich in New York op de hoogte gesteld van de nieuwste ontwikkelingen, wat resulteerde in het schrijven van arrangementen voor de Engelse band van Jack Hylton. Tal van Nederlandse musici waren in het buitenland werkzaam, maar omgekeerd telde de band van Weersma ook leden uit de ons omringende landen. Ten slotte waren er gastoptredens van beroemde namen als Paul Whiteman, Louis Armstrong, Duke Ellington en Cab Calloway. Ons land verkeerde dus allesbehalve in een geïsoleerde positie en er waren dus gelegenheden genoeg om met jazz in aanraking te komen.

Echter, bij alle voorstellingen was het showelement toch altijd een niet weg te denken onderdeel en dat gold ook voor Weersma's band tijdens zijn reeks optredens in La Gaité in Amsterdam. Bij serieuze liefhebbers bestond dan ook de behoefte om de band eens bezig te zien 'zonder geroezemoes en het gerinkel van glazen op de achtergrond.' Daartoe organiseerde Willy Tuschinsky een speciaal concert van Weersma's Red White and Blue Aces op zondagmiddag 11 maart 1934. Het trok vierhonderd bezoekers en kreeg naderhand een serieuze bespreking in het ook internationaal in aanzien staande blad De Jazzwereld. Aan het slot constateert Van der Bent: "Dat jazz voor volwaardig amusement kon zorgen was iets dat [...] in de loop van de jaren dertig ook in Nederland duidelijk werd. Maar het duurde tot na de Tweede Wereldoorlog voordat jazz hier gaandeweg steeds meer als een kunstvorm geaccepteerd zou worden." Het was duidelijk: de commerciële ambiance stond de goedwillende leek in de weg om door de kolderieke toestanden heen te kijken. Maar de mogelijkheid om de muziek serieus te benaderen was er in elk geval wel.

Van een geheel andere zijde komt een tweede, ongetwijfeld onbedoelde bevestiging van mijn stelling. Het betreft een studie van de jonge Vlaamse literator Matthijs de Ridder, getiteld: 'Rebelse ritmes'. De Ridder bracht al het poëtisch werk van Gaston Burssens bijeen en was in 2009 de bezorger van 'De Bankroet jazz'. In deze nieuwe publicatie is hij op zoek gegaan naar de neerslag van jazz in de Europese literatuur vanaf het begin. Hij onderscheidt twee hoofdperioden: 1912-1940 en 1940-2001. Al gauw kwamen bij mij twee observaties naar boven.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Matthijs de Ridder.
Rebelse ritmes : hoe jazz & literatuur elkaar vonden.

Antwerpen : De Bezige Bij, 2012.
 373 pag.
 ISBN 978-90-8542-315-7 pbk.
 Prijs 20 euro.

Beluister hier een gesprek met Matthijs de Ridder over 'Rebelse ritmes':
<http://bitly.com/U36IF0>

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Op elke pagina komen we het woord jazz gemiddeld zo'n vijf keer tegen, maar letten we op de schaarse muziekinstrumenten die in deel I genoemd worden, dan duikt de banjo op en een enkele, verdwaalde saxofoon. De trompet, toentertijd het meest vooraanstaande instrument in de jazz, en de piano zijn nergens. Bigbands spelen geen rol. In het (selectieve) personenregister is Josephine Baker alom aanwezig. Van de opgenomen musici die in het interbellum actief waren – Armstrong, Beiderbecke, Ellington, Basie, Reinhardt, Bessie Smith, Joe Sullivan, Chick Webb en anderen – figureert er geeneen in de eerste helft van het boek!

Aan de schrijver ligt dat niet, hij zocht, noteerde en trok zijn conclusies. Maar de jazz van genoemden – en dat zijn niet de minsten – blijkt totaal onbekend: bij klassieke muziekcritici als wel bij de schrijvers van romans en poëzie. En om met Van der Bent te spreken: aan de 'muziek als kunstvorm' kwamen zij helemaal niet toe.

Maar wat praten wij over muziek. Het gaat De Ridder om de connotaties met de maatschappij. Aan jazz worden eigenschappen toegeschreven die gevolgen hebben gehad in het denken en inrichten van de wereld om ons heen. Het begint al met de deelname van de Amerikaanse dirigent James Reese Europe en zijn bandleden aan de loopgravenoorlog van 14-18. "Waar had men ooit eerder een militaire kapel gehoord die zo systematisch de nadruk legde op de traditioneel zwakke tellen in een vierkwartsmaat?" En dan twee pagina's verder: "de jazz die synoniem zou worden voor onrust en opstand. De muziek kreeg een ontwrichtende werking en het is veelbetekenend dat ze, hoewel ze in essentie Amerikaans was en bleef, in Europa een concrete politieke invulling kreeg." (pag. 41)

Jazz staat voor: onthechting, moderniteit, het lichamelijke, rebellie, en zo kunnen we nog even doorgaan. De Ridder heeft zich breed georiënteerd (zie de geannoteerde verwijzingen naar velerlei geschreven bronnen) en bericht wat de schrijvers in een tiental Europese landen, van Ierland tot Polen, te melden hadden. Dat leverde een grote diversiteit aan reacties op. Bijvoorbeeld: landen als Nederland en Denemarken bleven in de Eerste Wereldoorlog buiten schot. Op grond van hun neutraliteit verbindt de schrijver daar een betekenis aan in verband met hun houding ten aanzien van jazzmuziek.

Hij haalt van alles overhoop: Dizzy Gillespie's presidentscampagne, Piet Mondriaans kunsttheorieën, de Cobra-beweging, de jazzambassadeurs die de Verenigde Staten naar de Sovjet Unie stuurde, een verhaal van de Tsjech Josef Škvorecký over de censuur van de Duitse bezetters op de tekst van een schoolrevue.

Laat dit stukje een signalement zijn. Het boek verdient een grondige bespreking door bijvoorbeeld een socioloog of politoloog. Eén ding maakt het boek wel duidelijk: het fenomeen jazz, in welke vorm dan ook, is in de loop der jaren van meer betekenis geweest dan menige jazzliefhebber mocht denken: een vrijblijvende loot aan de stam der cultuur. Het laatste woord is aan Matthijs de Ridder, waar hij een conclusie trekt bij Colum McCanns roman 'Laat de aarde draaien': "Jazz is aan het begin van het nieuwe millennium niet meer de onstuimige kracht die hij bijna een eeuw eerder was. Maar deze nieuwe verbintenis tussen een bewuste Afro-Amerikaanse en een bedachtzame immigrant begint wel in het besef van de harde strijd voor gelijkheid en rechtvaardigheid waaruit de Verenigde Staten zijn voortgekomen. De strijd die zich jazz liet noemen."

Jan J. Mulder

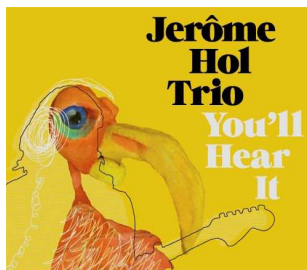
CD-RECENSIES

JEROME HOL TRIO

You'll Hear It

Hol Music

(www.jeromehol.nl)

Bezetting:

Jerome Hol (el-g, voc),

Harry Emmery (b),

Erik Kooger (d).

Als je jazz speelt op een Fender Stratocaster, dan heb je iets uit te leggen. Want dan ben je toch een vreemde eend in de bijt.

Dat is Jerome Hol (1981) in ieder geval zeker qua oorsprong. Hij startte zijn loopbaan als gitarist in de heavy metal- en hardrockhoek. Zijn inspirators zijn de Rolling Stones, Jimi Hendrix, Led Zeppelin en Deep Purple.

Toch is Hol wel degelijk een jazzster. Hij studeerde in 2005 in jazz af aan het Rotterdams Conservatorium, won de Amersfoort Jazz Talent Award, kreeg in New York les van Wayne Krantz en Hiram Bullock en toert met namen als Michiel Borstlap, Hans Dulfer, Dick de Graaf en Pieter Douma.

Maar wie de eerste cd van het Jerome Hol Trio met Harry Emmery op bas en Erik Kooger op drums opzet, wordt toch flink op het verkeerde been gezet. Hol scheurt er op los met razendsnelle loopjes en allesbehalve een 'sweet jazztone'. Zwaar overstuurd klinkt zijn 'strat' niet, maar Hol houdt het ook niet clean. Zijn geluid heeft het scherpe randje van de bluesman. Hij zingt ook met een bluesstem.

Toch zijn de tien eigen composities op 'You'll Hear It' wel degelijk jazz-georiënteerd. Ook al bevatten de stukken elementen van rock, impro en blues; Jerome Hol en zijn begeleiders kunnen beslist swingen. Daar zijn de doorgewinterde Emmery en Kooger debet aan, maar ook Hol kent zijn klassiekers. De cd is een stevig, origineel en energiek album, maar niet geschikt voor jazzpuristen.

Hans Invernizzi

Bekijk de drie musici; klik hier: <http://bitly.com/U3dXwH>

MEDESKI MARTIN & WOOD

Free Magic

Indirecto Records

Bezetting:

John Medeski (p, melodica),

Billy Martin (d),

Chris Wood (b).

De nieuwste cd van het vermaarde trio Medeski Martin & Wood (MMW) bevat niet zijn meest recente muziek. Voor 'Free Magic' dook het trio de archieven in en kwam eruit met zijn eerste akoestische live concerten, in 2007 opgenomen in Princeton, Wilmington en Alexandria. Het resultaat: vijf lange tracks van rond een kwartier speelduur waarin het trio zijn muziek uitstrekt. MMW bestond toen al zestien jaar, en dat is te horen. Weinig trio's zullen zo ingesleten zijn en op zo'n continue hoog niveau spelen. Het trio kan langs de rand van de compositie lopen en daarna in zo'n diepe hard-swingende groove vallen dat je je niet kunt voorstellen daar het daar weer uit komt. Toch, een paar kleine verschuivingen en MMW belandt weer op onontgonnen experimenteel terrein. Dankzij de soms wild bespeelde akoestische piano, af en toe een sliert melodica of de nog curieuzere, want onbekende, mylotica en de grote 'upright' bas van Wood klinkt de muziek wezenlijk anders dan hun elektronische cd's. We horen hoe Medeski voor een enthousiast publiek loos kan gaan in de blues, wild uithalend of de duivel op zijn hielen zit, als een op hol geslagen gospelkoor, maar ook dat hij als een zen-boeddhist metalige klanken uit een geprepareerde piano haalt, of een bekende Mingus compositie zo binnenstebuiten keert dat deze onherkenbaar wordt. Twee nummers, 'Doppler' en 'Where's Sly', komen van oudere elektronische albums uit hun begintijd. Ook onherkenbaar, anders en minstens zo opwindend.

Tom Beetz

Beluister een track van de cd: <http://bitly.com/SvTCeV>

THE WHAMMIES
Play The Music Of Steve Lacy
Driff Records
www.driffrecords.com

Bezetting:

Jorrit Dijkstra (as, lyricon),
 Jeb Bishop (tb),
 Mary Oliver (v, av),
 Pandelis Karayorgis (p),
 Nate McBride (b),
 Han Bennink (d).

SHIRMA ROUSE EN KIM HOORWEG
Dedicated To You
Challenge

Bezetting:

Kim Hoorweg, Shirma Rouse (voc),
 Erwin Hoorweg (p, fender Rhodes),
 Boudewijn Lucas (el-b),
 Martin Verdonk (perc),
 + Brian Zalmijn (voc),
 Benjamin Herman (as),
 Julien Hervé (kl),
 Dusty Ciggaar (g, lapsteelg),
 Jeffrey Bruinsma (v).

Bekijk hier een video over de cd:
<http://bit.ly/WiXZiq>

VERVOLG CD-RECENSIES

In een blindfoldtest zou je 'Plays The Music Of Steve Lacy' kunnen houden voor een plaat van de ICP in petit comité. Dat is niet zo vreemd, want er zijn nogal wat raakvlakken tussen The Whammies en het Nederlandse toporkest. Allereerst is er de aanwezigheid van twee ICP-leden in de groep: drummer Han Bennink, en (in vier nummers) violiste Mary Oliver. Verder is er de lyrische alt van co-leider Jorrit Dijkstra, die zeker wel wat weg heeft van het timbre van Michael Moore. De andere co-leider, pianist Pandelis Karayorgis, is me al eens eerder opgevalen door zijn grote gelijkenis met het spel van Misha Mengelberg. En als er dan ook nog repertoire gespeeld wordt van sopraansaxofonist Steve Lacy, is het kringetje rond. Want Lacy speelde regelmatig met de ICP, en rekt (net als Mengelberg) Thelonious Monk en Herbie Nichols tot zijn compositorische helden. Zijn The Whammies dan epigonen van de Hollandse Meesters? Bepaald niet, en dat kan ook niet als je van beeldenstormers als Mengelberg en Lacy houdt. De zeven stukken van Lacy (plus Monks 'Locomotive') zijn fantasievol gearrangeerd, en de combinatie van Dijkstra's lichte alt met de robuuste klank van Jeb Bishops trombone zorgt al voor een mooi contrast. Het sublieme brusheswerk van Bennink met de solide swing van Nate McBride vormen een goed koppel, en de kruidrij van Karayorgis en Oliver zorgt voor extra smaak. Het doel van het nieuwe label waarop dit album uitkomt, Driff Records, is het uitbrengen van 'transatlantische improvisatiemuziek'. Wat Dijkstra en Karayorgis daarmee beogen, is op deze eerste uitgave al volstrekt duidelijk: muziek met een stevig been in de (Amerikaanse) jazztraditie, en een open oor voor klankexperimenten en fantasievolle improvisaties. Precies de pijlers waarop het werk van Lacy rustte, die als Amerikaan een groot deel van zijn carrière vanuit Parijs opereerde.

Herman te Loo

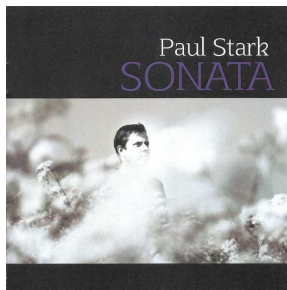
Op 'Dedicated To You' werken twee vocalisten samen. De Antilliaanse Shirma Rouse is behoorlijk ervaren en zingt vooral soul. Ze is opgegroeid met gospel. De Rotterdamse Kim Hoorweg, dochter van toetsenist Erwin Hoorweg, kreeg de muziek met de paplepel ingegoten: in de platenkast van pa en ma zaten jazz, pop en nogal wat andere muziekgenres. De overeenkomst tussen de twee vocalisten, is niet zozeer wat, maar hoe ze zingen. Natuurlijk zijn er ook verschillen. De pop- en soulgerichte Shirma Rouse durft veel meer te improviseren dan haar jongere collega. De op jazz gerichte Kim Hoorweg omhelst echter meer verschillende stromingen. Ze koost uiteenlopende stukken als 'I am beginning to see the light' van Duke Ellington (met gast Benjamin Herman schitterend op altsax), het Franse chanson 'A bicyclette' en Jaap Valkhoffs 'Onder de wuivende palmen'. Ach, als het swingt en de spanningsboog ontstaat, zijn 'roots' niet zo belangrijk meer... Intrigerend is de uitvoering die Bill Withers' 'Lonely town, lonely walker' krijgt. Niet in de laatste plaats door de meesterlijk vette bas van Boudewijn Lucas en de lekkere percussie van Martin Verdonk. Door die twee komt zelfs een oud vehikel als 'Tennessee waltz' weer tot leven. Dankzij de medewerking van verschillende gastmusici krijgen diverse songs een iets breder arrangement.

Nog tot en met 1 december zijn Hoorweg en Rouse samen op tournee met het materiaal van 'Dedicated To You'. Met een trio onder leiding van Erwin Hoorweg als begeleiders.

Hessel Fluitman

PAUL STARK**Sonata****Eigen beheer**

(<http://www.paulstark.nl>)

Bezetting:

Paul Stark (p),
Uli Glaszmann (b),
Arnoud Gerritse (d).

Bekijk Paul Stark hier:

<http://bit.ly/Vt0heg>

(al wat oudere beelden van 'Sonata')

<http://bit.ly/RKsDL1>

(Stark aan het werk met het origineel)

VERVOLG CD-RECENSIES

Een 'verjazzing' van een klassiek muziekstuk wordt meestal verguisd door de klassieken (als die de opname al ooit onder oren krijgen), en argwanend bekeken door jazzliefhebbers. Bewondering in elk geval alvast voor de moed van Paul Stark. Wat maakt een adaptatie geslaagd? Moeilijke vraag; als ik snel een mentaal lijstje afloop, dan is Art Tatum's 'Humoresque' geslaagd; John Lewis' verschillende Bachexperimenten soms wel, soms niet; exit Jacques Loussier; voor Eugen Cicero heb ik een zwak, niet omwille van een overschot aan goede smaak, maar omwille van zijn lef en zijn pianistische kwaliteiten. Ellington's 'Nutcracker Suite' vind ik fantastisch, 'Peer Gynt' een stuk minder. Miles Davis' 'Sketches Of Spain' is magistraal... Ik denk dat ik als jazzliefhebber niet de klassieke componist wil horen, maar de jazzmuzikant. Dat heeft niets met een al dan niet 'nootgetrouwe' benadering van het materiaal te maken, maar met het basisgevoel, en met de durf om creatief om te gaan met het (klassieke) basismateriaal – en in die zin is het niet eens zo'n gigantisch verschil of je nu aan de slag gaat met Cole Porter of met Liszt, ook al is dat basismateriaal erg verschillend. Maar je moet zélf wel genoeg te bieden hebben om de gekozen klassieke meester naar de achtergrond te verdringen: Ellington's 'Nutcracker' klinkt als Ellington, Miles blijft Miles, Tatum ook. Loussier gaat niet echt aan de slag met zijn materiaal, waardoor hij het niveau van de gimmick vaak niet overstijgt (resultaat is bij mij hooguit een glimlach, geen 'esthetische ervaring'). Cicero en Lewis hangen daar tussenin: Cicero omwille van zijn sympathieke onstuimigheid, Lewis wordt overeind gehouden door de vibrafoon van Milt Jackson, die als eerste de verborgen 'bluesfeel' van Bach ontdekt heeft. En Paul Stark?

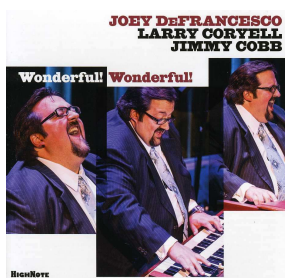
Stark's 'Sonata', een adaptatie van Liszt's 'Sonate in B klein', is een zeer doorwrochte cd geworden; volgens de hoestekst is de eerste versie ondertussen meer dan tien jaar oud, en de YouTube-clipjes die je terugvindt, tonen inderdaad jongere muzikanten, en een andere bassist. Die rijping hoor je: het geheel is erg (en erg gevarieerd) gearrangeerd, en wordt door het hele trio ook feilloos uitgevoerd. Daarbij heb ik tijdens het grootste gedeelte van 'Sonata' het verlangde gevoel dat ik naar een hedendaags jazzpianotrio aan het luisteren ben, zij het dan niet in een verzameling standards of originals, maar in een lang, doorgecomponeerd geheel. Want hoewel de cd acht tracks bevat, zijn die niet afzonderlijk benoemd, en lopen ze vrijwel naadloos in elkaar over. Thema's keren terug (Liszt's verdienste), grooves ook – soms krijgt hetzelfde thema een andere groove; bas- en drumsolo's worden ingepast op een logisch klinkende manier. Het geheel is erg gevarieerd: veeleer klassieke passages, jazz, latin, rock.

Het enige punt van kritiek slaat vooral op het eerste deel (luister dus zeker verder), waarin de verschillende invloeden die ik hierboven aanhaalde wel erg snel op elkaar volgen. Dat doet een beetje denken aan een medley waarin elk nummer afgebroken wordt voor het echt leuk wordt: een dramatische filmsequens, een stukje jazzrock, een wat langere latin-passage, even versnellen en vertragen (gevaarlijk!), echte pianotrioswing, een stukje freejazz – en weer terug. Bij de eerste track heb ik éven het gevoel dat Stark te weinig Stark is, en te veel wil laten horen. Een hoop gedoe.

De volgende zeven delen zijn erg geslaagd – en dat is een indrukwekkende prestatie.

Arne Van Coillie

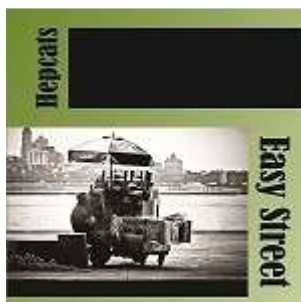
JOEY DEFRANCESCO
Wonderful! Wonderful!
 HighNote

Bezetting:

Joey DeFrancesco (org),
 Larry Coryell (g),
 Jimmy Cobb (d).

HEPCATS
Easy Street
 Rail Note Records

Bezetting:

Arne Van Coillie (p),
 Tim Finoulst (el-g),
 Flor Van Leugenhaeghe (b),
 Kim Versteynen (voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Zijn eigen website noemt hem: "De finest jazz organist on the planet". Hoewel dat discutabel is én een kwestie van smaak, is het heerlijk om naar de muziek van Joey DeFrancesco te luisteren. De organist heeft een reusachtig postuur, én razendsnelle vingers. Met zijn voeten bedient hij de baspedalen van zijn instrument. Daarmee swingt hij permanent. Of het nu langzaam of juist snel gaat, DeFrancesco is één brok tomeloze energie. De fameuze Rudy Van Gelder is verantwoordelijk voor de opnamen. Deze zijn zeer direct, je hoort zelfs het mechanische geluid van het indrukken van de toetsen. Weergave van een geweldige bastonen is het resultaat.

De organist speelt hier samen met Larry Coryell, van huis uit een fusingitarist, en drummer Jimmy Cobb. Gekozen is voor een gevarieerd repertoire van voornamelijk standards en wat eigen werk, met een forse dosis blues. Het titelstuk was een hit van Johnny Mathis in 1957. Uit hetzelfde jaar is 'Five spot after dark' van Benny Golson. 'Wagon wheels' werd door Sonny Rollins op de plaat gezet, óók in 1957! 'Solitude' is een smaakvolle ballad met fijnzinnig drumwerk. 'Joey D' is van Coryell. In de vierde minuut van het stuk 'ratelt' de organist met een enorm aantal aanslagen per seconde. Onvoorstelbaar. 'JL blues' is weer van DeFrancesco. In de titel zitten de initialen van de groep.

Op zijn 17de werkte de organist met Miles Davis en hij is te horen op Miles' album 'Amandla'. Op 'Wonderful! Wonderful!', in het langzame 'Old folks', speelt DeFrancesco op een 'gestopte' trompet, geheel naar het voorbeeld van zijn vroegere meester. Daarbij heeft hij zijn voeten nog gewoon vrij voor de baspedalen.

Peter J. Korten

Kamerjazz was in de jaren dertig dé populaire muziek. Te beluisteren in de schaduw van de bigbands weliswaar, maar intieme en genadeloos swingende combo's met piano, gitaar, bas en zang – denk aan Nat King Cole – vielen zeer in de smaak. Art Tatum en Oscar Peterson wisten ook wel weg met het drummerloze trio. Tot in de jaren vijftig de gitarist werd vervangen door een slagwerker. Wat resteert zijn de klassieke opnamen. Tot nu dan. Want met zijn cd 'Easy Street' brengt de Belgische pianist Arne Van Coillie zijn liefde voor de kleine bezetting à la Cole terug op het speelveld. Van Coillie arrangeerde elf hits uit de swingtijd en nam die op met gitarist Tim Finoulst, contrabassist Flor Van Leugenhaeghe en zangeres Kim Versteynen. Heerlijke zondagmorgenklanken. Willem Duys zou er in zijn radio-programma lyrische woorden aan hebben besteed.

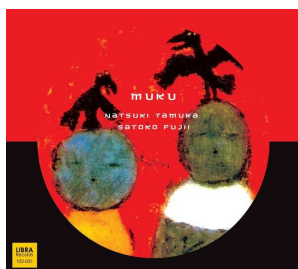
In de dertiger jaren was de kamerjazz hipper dan hip. Of liever: hep. Jazzadaptten noemden zich 'hepcats' en om die reden heet Van Coillies bandje ook zo. Ieder vorm van modernisme ontbreekt op de plaat en dat is een verademing. Er is niets mis met impro en andere vrije jazzuitingen, maar soms wil een mens alleen maar meebewegen met die strakke ritmegitaar, die in vieren geplukte bas, melodieuze pianoklanken en beschaafde vocals. Dat kan bij de Hepcats die voortreffelijk op elkaar zijn ingespeeld en hoorbaar plezier hebben in hun 'monumenten-zorg'. (<http://www.railnoterecords.com>)

Hans Invernizzi

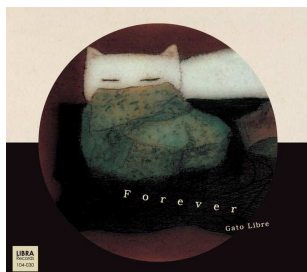
De Hepcats met 'Easy street': <http://bit.ly/TrU4ZH>

NATSUKI TAMURA/SATOKO FUJI**Muku**

Libra Records

Bezetting: Natsuki Tamura (tp),
Satoko Fuji (p).**GATO LIBRE****Forever**

Libra Records

Bezetting: Natsuki Tamura (tp),
Satoko Fuji (acc),
Kazuhiko Tsumura (g),
Norikatsu Koreyasu (b).**VERVOLG CD-RECENSIES**

Fans van trompettist Angelo Verploegen kennen misschien de cd 'Crossword Puzzle' die hij maakte met Misha Mengelberg en een Japans duo, bestaande uit Natsuki Tamura (trompet) en Satoko Fuji (piano). Het tweetal, in het dagelijks leven ook man en vrouw, maken al sinds 1997 duoplaten, en 'Muku' is daarvan de vijfde. Net als Verploegen is Tamura een man van het understatement en het mooie, ietwat hese geluid. Liever een zachte en goed geplaatste noot dan een hoop drukdoenerij, dat is zijn motto. Hij schreef alle composities voor 'Muku', dat een consistente, dromerige, wat melancholieke sfeer kent. Soms is er plaats voor een lichtvoetige speelse dans, zoals in 'Patrol', of in het springerige 'Clone', maar de elegante, ingetogen muziek voert de boventoon. Hier zijn twee rijpe muzikanten aan het woord, die een zinvol verhaal te vertellen hebben, zonder franje of veel omhaal van woorden.

'Twee rijpe muzikanten die een zinvol verhaal vertellen, zonder franje of omhaal van woorden.'

Het kwartet Gato Libre is in zekere zin een uitvergroting van het duo, met dien verstande dat Fuji hierin geen piano speelt, maar de accordeon ter hand neemt. Met een bijzondere bezetting waarin verder contrabas en akoestische gitaar een plaats hebben, schept het kwartet een eigen klankwereld, die nog het meest aan Europese twintigste-eeuwse kamermuziek doet denken. Van jazz of typisch Japanse muziek is absoluut geen sprake. De groep kent geen hiërarchie, en de vier stemmen zijn vooral melodieuze in hun intentie. Gitaar en accordeon worden nauwelijks als akkoordenleverancier gebruikt. In de bedrieglijk simpele melodieën en in de solo's zit vaak een diepe ontroering verweven, met als hoogtepunt de twee gestreken solo's van bassist Norikatsu Koreyasu in 'Waseda' en 'World'. Dat hij een paar weken na deze opnamen plotseling overleed, maakt dat extra navrant. Tamura, die de groep ooit als duo met de bassist startte, heeft ook besloten om Koreyasu niet als zodanig te vervangen, maar om telkens met gastmusici te werken. Dat maakt 'Forever' de laatste cd van Gato Libre in deze samenstelling, en dat is jammer. Maar gelukkig gingen er al vier albums vooraf aan dit nieuwe kleinood.

Herman te Loo**Bekijk Gato Libre live in concert:** <http://bit.ly/U74DYF>

HET GRATIS JAZZMAGAZINE

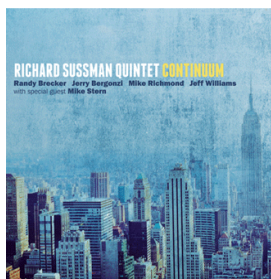
Jazzflits verschijnt 20 keer per jaar www.jazzflits.nl

ia77

nieuws boekbesprekingen cd-recensies concertverslagen

JazzFlits

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

RICHARD SUSSMAN QUINTET**Continuum****Origin****Bezetting:**

Randy Brecker (tp, bgl),
 Jerry Bergonzi (ts),
 Richard Sussman (p, synth),
 Mike Richmond (b),
 Jeff Williams (d),
 + Mike Stern (g).

JESSICA WILLIAMS**Songs of Earth****Origin****Bezetting:**

Jessica Williams (p).

**BILL ANSHELL, BRENT JENSEN,
CHRIS SYMER****Blueprints****Origin****Bezetting:**

Brent Jensen (ss),
 Bill Anshell (p),
 Chris Symer (b).

JOHN STOWELL, ULF BRANDGREN**Throop****Origin****Bezetting:**

John Stowell, Ulf Brandgren (g)

VERVOLG CD-RECENSIES

Het label Origin is vijftien jaar geleden begonnen als muzikantenlabel. Het zetelt in Seattle en produceert jaarlijks iets van 25 cd's. Sinds kort worden die cd's ook in Nederland geïmporteerd. De vier albums die hier worden besproken, kwamen van de zomer uit. Ter kennismaking.

Origin lijkt te staan voor kwalitatief hoogstaand werk. Het avontuur zoeken de musici meer in het (samen)-spel dan in de confrontatie of in de ongewisheid van nieuwe wegen.

Neem het album 'Continuum' van pianist **Richard Sussman**.

Hij vroeg trompettist Randy Brecker om mee te spelen in zijn kwintet. En gitarist Mike Stern doet mee in 'Mike's blues'. Met die namen verwacht je spierballenjazz of explosief werk. Dat valt wat tegen. De muziek is gereguleerd. Er wordt intelligent en netjes gespeeld. Ook door Brecker. Bandleider Richard Sussman bespeelt naast de piano ook de synthesizer. Zo klinkt er ook een ander geluid.

Op 'Songs Of Earth' staat solopianowerk van **Jessica Williams**.

Live opgenomen. De plaat illustreert goed de aanpak van dit label. Het gebodene is hoogstaand, integer, in balans.

Het spel van Williams laat de rijpheid van een volwassen persoonlijkheid horen. Naar Nederlandse (impro-) maatstaven zou haar een gebrek aan zoeken, ontwikkelen en verder exploreren kunnen worden verweten. Ze moet het niet hebben van humor of onbekende verten. Haar spel verbeeldt, vooruit dan maar, de natuur. Het stuk 'Dearhu' kenmerkt zich door bescheidenheid. In 'Montoya' mengt Williams flamencotechnieken door haar bedachtzame spel. 'Songs Of Earth' sluit af met een compositie van John Coltrane: 'To be'. Jessica Williams schotelt de luisteraar zo verschillende sferen voor, die samen een afgewogen recital vormen.

'Het label Origin staat voor kwalitatief hoogstaand musiceren. Het avontuur zoeken de musici meer in het samenspel dan de confrontatie.'

Het trio **Bill Anshell, Chris Symer, Brent Jensen** is, in navolging van het beroemde Jimmy Giuffre Trio, een trio met piano, bas en saxofoon, in dit geval een sopraansax. Op 'Blueprints' staat een serie standards uit de bebop van de jaren veertig en vijftig van de vorige eeuw. Ze worden niet in de traditie van die tijd gespeeld, maar zijn als uitgangspunt genomen. Zowel Jensen op zijn sopraan als Anshell op zijn piano zoeken nieuwe paden langs de nootjes. In alle rust vinden ze hun weg in het nieuw gecreëerde muzikale doolhof. Daarbij laten ze het thema voortdurend in hun improvisaties doorklinken. Het is weloverwogen muziek. Zelfs als ze helemaal vrij gaan.

En dan de vierde en laatste cd: 'Throop' van de gitaristen **John Stowell en Ulf Brandgren**. John Stowell woont in Portland, Oregon en Ulf Brandgren in Gotenburg, Zweden. Beide heren ontmoetten elkaar in Ithaca New York. Stowell nodigde Brandgren vervolgens in 2010 uit om tijdens het Ballard jazz Festival in Seattle samen te spelen. Het samenspel tussen de twee gitaristen is voorbeeldig. Over en weer solerend en begeleidend creëren ze een compleet orkest. De meeste composities zijn van Ulf Brandgren, maar ook staan een nummer van Stowell en Tommy Flanagan ('Freight train') op de setlist. Door het zachte geluid van de nylon snaren van Stowell en het hardere van de stalen snaren van Brandgren, zijn de twee gitaristen prima van elkaar te onderscheiden.

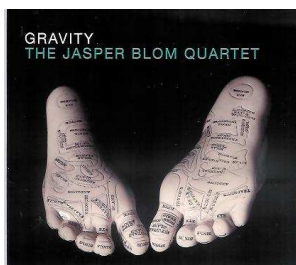
Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

THE JASPER BLOM QUARTET

Gravity

Mainland Records

Bezetting:

Jasper Blom (ss, ts),
Jesse van Ruller (g),
Frans van der Hoeven (b),
Martijn Vink (d),
Tutu Puoane (voc, perc).

'Dit is het derde album van het Jasper Blom Quartet' vermeldt het cd-hoesje pontificaal. Misschien geen overbodige opmerking, want enkele jazzliefhebbers zoals ik zouden de voorgangers van 'Gravity' wellicht over het hoofd hebben kunnen zien. Dit derde album maakt inderdaad nieuwsgierig naar wat Blom hiervoor deed ('Statue of Liberty' en 'Dexterity'), want of dit het beste album van hem is kan ik niet nagaan. Het zou me niet verbazen, want dat dit album een klein meesterwerkje is lijkt me glashelder. Het begint al met de composities die alle van de hand van Blom zijn en afwisselend van karakter. Heftige nummers wisselen bezonken ballads af en alle bieden, ook dankzij het ontbreken van een piano, veel ruimte voor gebonden of vrije improvisaties. Jesse van Ruller maakt daar dankbaar gebruik van en speelt avontuurlijker dan we van hem gewend zijn, vooral op steelgitaar. Blom zelf brengt een volle, luie toon, soms met een agressief randje, in de strijd. In feite is dit allemaal te danken en wordt mogelijk gemaakt door het ijzersterke duo van der Hoeven-Vink die met z'n tweeën een compleet orkest vervangen. Postmoderne jazz kan wel eens saai en slaapverwekkend zijn. Blom toont aan dat het ook anders kan: springlevend en spannend van de eerste tot de laatste noot.

Tom Beetz

Bekijk het 4-tet live in concert: <http://bitly.com/QaFTgJ>

LARRY WILLIS

This Time The Dream's On Me

Highnote

Bezetting:

Larry Willis (p).

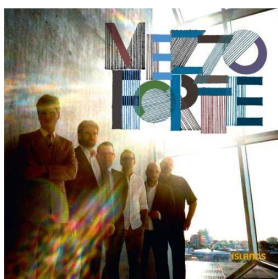
De machtige piano heeft als grootste voordeel dat je als pianist alles alleen kan; het grootste nadeel is net die reusachtige opgave: melodie, harmonie, een baspartij, de 'drive', klankvariatie... Pianospelen? Om het met Monk (Adrian, niet Thelonious) te zeggen: "It's a gift – and a curse". Daarom zijn er alles welbeschouwd zo weinig solo-pianoplatten: het is zo verdomd moeilijk om het goed te doen. En dat is het zéker in net dat segment dat Larry Willis bespeelt: hedendaagse jazzpiano in de traditie van het 'American Songbook' – de voetsporen van Art Tatum, Oscar Peterson, Dick Hyman, Bill Evans.

Veel solopianomuziek kabbelt tegenwoordig rustig verder op modale vamps van repetitieve linkerhanden. De meeste swing verdween onder het mom van lyriek, de meeste blues onder invloed van de Westerse klassieke muziektraditie, en harmonische rijkdom werd vaak vervangen door vaagheid (of gewoon: armoede). Niet zo op 'This Time The Dream's On Me': Willis kiest voor een gevarieerd repertoire van standards, enkele eigen nummers, en twee Ellingtons, die hij bijna verbatim speelt zoals de Meester zelf. Hij trekt alle registers open: de harmonisch rijkgepulde rubato ('My ship'), beboplijnen ('It could happen to you'), percussieve blues ('Blues for Marco'), een occasionele verrassing ('True love'), zélf de kabbelende linkerhand ('Sanctuary'). Opvallend zijn Willis' rijke, gevarieerde aanslag en dynamiek, met een parelend karakter dat nog het meest aan Bud Powell en Walter Davis jr. doet denken.

Het is vaak moeilijk om uit te maken welke elementen van een vertolking op voorhand grondig gepland en ingestudeerd werden, maar deze cd geeft je het bijzondere gevoel van te mogen meekijken in de ziel van het creatieve proces. Dat is misschien allemaal net iets boeiender voor pianisten dan voor gewóne mensen, maar het is zeker de moeite waard.

Arne Van Coillie

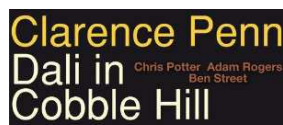
Beluister Larry Willis solo: <http://bitly.com/VhV9d9>

MEZZOFORTE**Islands****BHM****Bezetting:**

Sebastian Studnizky (tp, bu),
 Oskar Gudjonsson (ts, ss),
 Eythor Gunnarsson (p, keyb),
 Bruno Müller (g),
 Johann Asmundsson (b),
 Gulli Briem (d).

Luister naar fragmenten van de cd:

<http://bitly.com/QYNiwu>

CLARENCE PENN**Dali In Cobble Hill****Criss Cross Jazz****Bezetting:**

Chris Potter (ss, ts, bkl),
 Adam Rogers (g),
 Ben Street (b),
 Clarence Penn (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Als je ter recensie cd's van Joe Chambers (Jazzflits 186) en Larry Willis (vorige pagina) aanvraagt, dan kijk je toch even verrast op als je daarbij ongevraagd de laatste van Mezzoforte toegestuurd krijgt. Uit een vreemd gevoel van beroepseer (want rijk worden we hier niet van) ga ik, vanuit jazzhoek, de uitdaging aan. Ik hoop dat iemand die de cd koopt, iets meer krijgt dan het miezerige kartonnetje waarin het persexemplaar verpakt werd, want zelfs de namen van de muzikanten worden daarop niet vermeld (de lijst hiernaast is zelfverzonnen). Als je als band of label nog fysieke cd's wilt verkopen, moet die verpakking natuurlijk ook een meerwaarde zijn.

'Islands' is veel jazzier dan we gewend zijn van Mezzoforte: de band klinkt hier redelijk akoestisch, weliswaar met elektrische instrumenten, synths, en soms een 'pad', maar toch vooral als een ritmesectie met daar goede solisten overheen. Het basisconcept blijft nogal 'eighties fusion' en mainstream klinken – heel autowaardig gemastered overigens – maar er wordt (zeker door de blazers) nauwelijks bezuinigd op het jazzgehalte van de solo's. Enkele stukken ('Heimaey', 'Islands') hebben een sterk lyrische inslag; dat zijn ook de nummers met een minder 'poppy drumbeat'. Want wat het totale plaatje uiteindelijk toch vooral onjazzy maakt, is de niet aflatende, nadrukkelijke snaredrum. Dat is geen verwijt voor drummer Gulli Briem, want toegegeven: hij doet je bij momenten wél bewegen. Maar het ziet er ongeveer als volgt uit: men tuit de lippen, frons de wenkbrauwen, en beweegt het hoofd met nijdige rukjes horizontaal van voor naar achter, waarbij het hoofd zich op elke tel vooraan bevindt. Zelf hou ik dat niet zo lang vol – ik hou meer van de wiegelende links-rechts hoofdknik, in boogvorm, subtiel gedragen door het bovenlichaam, met breede glimlach op de lippen. Daarvoor ben ik in eerste instantie naar jazz gaan luisteren.

Arne Van Coillie

Bekijk Mezzoforte hier: <http://bit.ly/Pr048W>

'Dali In Cobble Hill' is een plaat waar je vier oren voor nodig hebt. Met een slagwerker als bandleider loop je normaal gesproken al een grote kans dat het een drukke plaat wordt. Maar Clarence Penn heeft ook nog eens een denkbeeldig bezoek van de Spaanse schilder Salvador Dali aan de New Yorkse wijk Cobble Hill, zijn eigen leefomgeving, als uitgangspunt voor de muziek genomen. Muziek die behoorlijk complex is. Geconcentreerd luisteren is noodzaak, want anders verworden de klanken snel tot irritant gepriegel. Wie echter bij de les blijft en meegaat in het grote stadstempo van Clarence Penn zal de intensiteit van de muziek ervaren.

Het openingsnummer, 'The B61', is de verbeelding van een busrit langs de drukke Atlantic Avenue. Die drukte brengt de leider tot uitdrukking in zijn slagwerk. Chris Potter zeilt er op tenor majestueus overheen. In zijn improvisatie neemt hij het drukke tempo van Penn over. Gitarist Adam Rogers doet dat vervolgens niet. Hij kiest voor rust en dringt Clarence Penn zo een bescheiden rol op. Hierdoor komt zijn gitaarspel goed uit de verf. 'A walk on B-H-P' (Brooklyn Heights Promenade) heeft een meer relaxte sfeer. Adam Rogers zet de toon en Chris Potter soleert op basklarinet. Al wandelend kijken de heren rond en bewonderen ze de omgeving. Op een na, de standard 'I hear music', leverde Clarence Penn de stukken voor de plaat.

Hessel Fluitman

NEW LOET VAN DER LEE QUARTET**Basics****Jazzshop Records****Bezetting:**

Loet van der Lee (tp, bu),
 Bart Wirtz (as),
 Johan Plomp (b),
 Mark Schilders (d).

Bekijk het Quartet hier:

<http://bit.ly/PAbJIN>

VERVOLG CD-RECENSIES

Loet van der Lee (Bakkum, 1968) is als trompettist en bugelblazer van heel wat markten thuis. Je kunt hem ergens op het West-Europese continent tegenkomen in de trompetsectie van Wil Saldens Glenn Miller-orkest dat de 'oldies but goodies' in leven helpt houden, dan wel in combinatie met een collega-trompettist als Angelo Verploegen zijn eigen latin-formatie Descarga Amsterdam zien en horen aanvuren. Ook bestaat de kans dat Van der Lee met de nodige bravoure een bigband leidt zoals dat met de Holland Big Band het geval is of dat hij deel uitmaakt van een popbegeleidingsploeg waar behoefte bestaat aan krachtig en messcherp koperwerk. Daarnaast is het niet uitgesloten dat Van der Lee als vakman-instructeur ergens een 'clinic' verzorgt en voor een clubje gegadigden enige finesses van de mooie, maar moeilijke kunst van het trompetspelen demonstreert en toelicht. En dan is er altijd nog de mogelijkheid dat we hem treffen met zijn nieuwe pianoloze kwartet van trompet/saxofoon/bas & drums - live in een donkere jazzgelegenheid, op een festivalpodium, een YouTube-filmpje of op een cd.

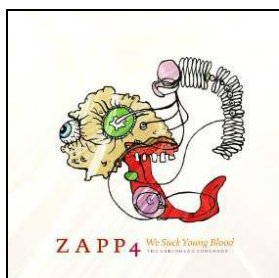
Loet van der Lee's nieuwste cd, die de titel 'Basics' draagt, biedt een kleine vijftig minuten originele muziek. De plaat telt drie stukken van de leider, vier van bassist Johan Plomp en twee van altsaxoonist Bart Wirtz. Slagwerker Mark Schilders - gevormd in Waalwijk, gepolijst op het Rotterdams Conservatorium - moet het lot van veel drummers delen, namelijk dat zijn ritmisch ga-reel als vanzelfsprekend wordt beschouwd en hem geen aparte auteursrechten oplevert. En dat, terwijl Schilders' manier van slagwerken in ritmisch opzicht juist sterk heeft bijgedragen aan deze plaat. Dat heeft een rolverdeling opgeleverd, waarin bassist Johan Plomp het rechte spoor blijft volgen, terwijl Mark Schilders elke mogelijkheid tot ritmische zijsprongen aangrijpt. Wie opgevoed is volgens het principe dat de tweede en de vierde tel de nadruk verdienen omdat de eerste en de derde die al van nature hebben, zal aan Schilders' spel, dat eerder doet denken aan wat een timbalero ten beste geeft, even moeten wenen. Maar dan dringt het al gauw door dat deze misschien wat overheersende speeltrant toch lekker meeslepend werkt, zowel voor direct-betrokken collega's als voor luisteraars op afstand.

'Basics' is Van der Lees tiende plaat onder eigen naam en daarom heet de band deze keer The New Loet van der Lee Quartet, want dat mag als je twintig jaar geleden je eerste eigen plaat hebt uitgebracht. In een aantal stukken meende ik iets van Charles Mingus' muziek te horen doorklinken (bijvoorbeeld in 'Untold story' van Johan Plomp), elders waren er verwijzingen naar de gebroeders Adderley - door Van der Lee al eerder als uitgangspunt genomen voor zijn cd 'The Adderley Project' - en soms leek het of Willem Breuker goedkeurend om de hoek keek, bij voorbeeld wanneer een meeslepend deuntje - 'Simpelmans buiging, een idee van Bart Wirtz - van onverwachte tempowisselingen werd voorzien.

Het blijkt altijd weer een hachelijke onderneming om muzikale prestaties in woorden te vangen, laat staan aan of af te raden, maar als u dan toch een advies wilt, zou ik zeggen: gebruik deze plaat van Loet van der Lee c.s. niet als achtergrondgeluid op tante's verjaardag, maar bewaar 'Basics' voor de uren, waarin er ongestoord geluisterd kan worden. Er gebeurt namelijk een heleboel dat onze geconcentreerde belangstelling verdient.

Lex Lammen

ZAPP 4
We Suck Young Blood
Buzz/Challenge

Bezetting:

Jasper le Clercq, Jeffrey Bruinsma (v),
 Oene van Geel (av),
 Emile Visser (c),
 + Afra Mussawisade (perc).

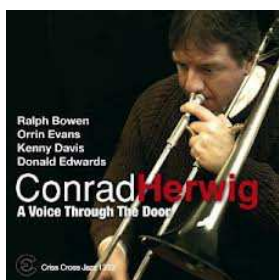
VERVOLG CD-RECENSIES

In de week dat Radiohead de uitverkochte Ziggo Dome plat speelt, komt Zapp 4 met een album dat als ondertitel 'The Radiohead Songbook' heeft. Dat zou je handige marketing kunnen noemen, en dat is het natuurlijk ook wel. Maar het Nederlandse strijkkwartet wil niet goedkoop scoren. De keuze voor het materiaal van de Engelse band is vooral ingegeven door een grote liefde voor de composities van zanger Thom Yorke en de zijnen. Want net zoals Zapp 4 meer is dan 'zomaar een strijkkwartet' is de muziek van Radiohead veel meer dan 'zomaar popmuziek'. 'We Suck Young Blood' is aldus een cd die twee kanten op goed werkt. Hij toont aan hoe sterk de composities zijn, en hoe krachtig en veelzijdig de strijkers zijn. Als gast komt op een drietal nummers percussionist Afra Mussawisade mee, en dat is een mooie aanvulling, maar voor de ritmiek heeft Zapp 4 hem niet nodig. Zowel arco als pizzicato is het viertal namelijk ritmisch ijzersterk. Vooral stukken als 'Paranoid Android' (geplukt) en het titelstuk (gestreken) maken dat meer dan duidelijk. Maar, zoals gezegd, is er veel meer aan de hand in de muziek van Radiohead. Het titelstuk klinkt haast symfonisch, en binnen alle stukken zijn er verrassende wendingen. Een liedje met coupletten en een refrein komt in het repertoire niet voor. Neem nou 'My Iron Lung', dat weliswaar opent als een popliedje, maar dan via een dwars arrangement langzamerhand steeds wranger wordt. Het nummer heeft natuurlijk niet voor niets die titel. 'We Suck Young Blood' is een album dat alles in zich heeft dat je van de allerbeste muziek mag verwachten: opwindend, ontroerend (bijvoorbeeld in het aangrijpende 'Exit Music (For A Film)'), bluesy stembuigingen, Indiase melodieën, breed uitwaaiende klankkleuren, bijna-klassieke harmonieën en fantasievolle solo's. Op 25 november presenteert de groep de indrukwekkende cd in Theater De Lieve Vrouw in Amersfoort.

Herman te Loo

Zapp 4 speelt Radiohead: <http://bit.ly/RxUXUd>

CONRAD HERWIG
A Voice Through The Open Door
Criss Cross Jazz

Bezetting:

Conrad Herwig (tb),
 Ralph Bowen (ts),
 Orrin Evans (p),
 Kenny Davis (b),
 Donald Edwards (d).

Trombonist Conrad Herwig speelde in 2009 met het Metropole Orkest tijdens de Mingus Tribute. Dat is al weer 3,5 jaar geleden. Waar blijft de tijd. Voor zijn cd 'A Voice Through The Open Door' heeft hij zelf de stukken geschreven, op 'All or nothing at all' na. Herwig heeft getracht om een cd in de geest van Joe Henderson te maken. Bij die tenorsaxofonist startte hij begin jaren tachtig van de vorige eeuw als jong trombonist zijn muzikale loopbaan. Henderson overleed in 2001 en zou dit jaar 75 jaar geworden zijn.

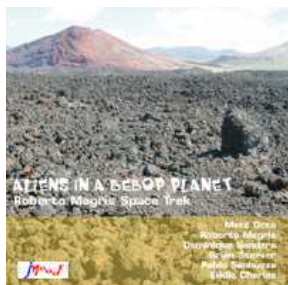
Herwig speelt op 'A Voice Through The Open Door' of zijn leven er van afhangt, alsof anders de betovering wordt verbroken. Drummer Donald Edwards en bassist Kenny Davis geven de muziek een enorme drive. Ze jagen het vliegwiel voortdurend op. In 'Morning Shade' verandert dat wat. Het heeft een bossa nova-gevoel en is wat relaxter en trager. 'Thorn witness' is een ballad. Pianist Orrin Evans speelt een overwogen partij, zonder dat hij de blazers in de weg zit. Wel lijkt het of Herwig en de zijnen moeite hebben om dit type nummers spannend te houden. Desalniettemin is dit weer een prima uitgave van Criss Cross.

Hessel Fluitman

Conrad Herwig bij Joe Henderson: <http://bit.ly/Sj7q40>

ROBERTO MAGRIS SPACE TREK Aliens In A Bebop Planet

JMoods

Bezetting:

Matt Otto (ts),
Roberto Magris (p),
Dominique Sanders (b),
Brian Steever (d),
Pablo Sanhueza (perc),
Eddie Charles (voc).

Bezetting:

Dorothea Schürch (voc, zingende zaag),
Urs Leimgruber (ss, ts),
Thomas Lehn (synth), Okkyung Lee (c),
Jacques Demierre (p),
Roger Turner (perc).

Bezetting:

Saadet Türköz (voc), Hans Hassler (acc),
Alfred Zimmerlin (c, voc),
Fredy Studer (d, gongs).

VERVOLG CD-RECENSIES

De onvermoeibare Italiaanse pianist Roberto Magris gaat maar door met het maken van cd's met bebop. Zijn productie bij het Amerikaanse JMoods label begint indrukwekkende vormen aan te nemen. Hij schrijft en/of verzamelt zoveel dat er alleen maar dubbel-cd's of Volume 1's en 2's van de band rollen. Ook 'Aliens In A Bebop Planet' is weer een dubbelaar. Hij blaast op het album standards nieuw leven in. Met dien verstande dat hij de thema's daarvan in zijn eigen composities verwerkt. Hij heeft oude fragmenten uit de rijk gevulde bebopboom geplukt en die in zijn muziek verborgen. Je zou kunnen zeggen dat hij daardoor bebop met een Europees accent of met een 'buitenaards' of niet-Amerikaans accent maakt.

De muziek verwijst voortdurend naar de groten uit de bebop: van Charlie Parker en Dizzy Gillespie, via Monk en Coltrane, Lee Konitz en Warne Marsh, tot aan Sun Ra. De toon van saxofonist Matt Otto doet in de verte denken aan Lester Young: gebonden noten en geen luidkeelse uitbarstingen. Magris maakt aantrekkelijke muziek en het is te waarderen dat hij pareltjes als 'Nobody knows' van Kenny Clarke nieuw leven inblaast.

In de (gesproken) linernotes wordt uitgebreid aan bronvermelding gedaan. Wie gek is op muzikale citaten komt op deze cd volledig aan zijn trekken.

Hessel Fluitman

CD'S KORT

6IX

Almost Even Further

Leo Records (www.leorecords.com)

Twee Zwitserse improvisatoren (pianist Jacques Demierre en saxofonist Urs Leimgruber) zijn de aanstichters van het sextet 6IX. Ze nodigden een internationaal gezelschap uit om in de studio in Zürich 'net nog een stap verder te gaan' dan ze normaal al gaan in hun non-idiomatische improvisatie. Vandaar ook de titel van de cd. Het resultaat is een subtiel album met muziek die de randen van de stilte verkent, soms met welluidende en wonderschone klanken en soms met geschraap, gepiep, gehoest en stil geschreeuw. Geen makkelijke kost, maar fascinerend van A tot Z. Bijzonder is om te horen hoe de analoge synthesizer van Thomas Lehn klinkt als een akoestisch instrument, terwijl de klanken die de andere vijf produceren soms akelig dicht die van elektronica benaderen.

Herman te Loo

URUMCHI

Nar(r)

Leo Records (www.leorecords.com)

De cd 'Nar(r)' opgedragen aan saxofonist Werner Lüdi, medeoprichter van Urumchi. Gezien het sterfjaar van de blazer (2000) gaat de band dus al even mee. Het meest prominent in het geluidsbeeld is zangeres Saadet Türköz. Ze zingt in het Turks en Kazachs, en het repertoire dat zij en haar kompanen creëren, gaat heen en weer tussen bijna-liedjes, hypnotisch-ritmische muzikale rituelen en open improvisaties. Met de accordeon van Hans Hassler en de cello van Alfred Zimmerlin bezit Urumchi een bijzonder klankpalet, waarin Türköz' stem perfect gedijt.

Herman te Loo

CONCERTVERSLAGEN

MIKE MAINIERI NORTHERN LIGHTS

Bezetting:

Mike Mainieri (vib),
Bendik Hofseth (s),
Bugge Wesseltoft (p, keyb),
Arild Andersen (b),
Audun Kleive (d).

Datum en plaats:

3 november 2012,
Lantarenvenster,
Rotterdam.

Mike Mainieri sloot zijn tournee af in Rotterdam.
(Foto: Joke Schot)

Met het concert in Lantarenvenster besloot vibrafonist Mike Mainieri en zijn band Northern Lights een toer van drie weken. Dit was het enige concert in de Benelux. Mainieri: "Morgen gaan we naar huis!" Voor het zover was gaf de groep een zorgvuldig uitgevoerd concert. Manieri was op reis met vier Noren; muzikanten van naam. De meest opvallende verschijning was bassist Arild Andersen. Hij had een voorkeur voor zo laag mogelijke tonen en repeterende frasen. Mainieri speelde vijftienvijf jaar geleden al met saxofonist Bendik Hofseth in Steps Ahead. Hofseth had een eigen geluid maar soms vertoonde zijn spel 'Scandinavische' sporen van de Noor Jan Garbarek. Hij stond vrij vaak aan de zijlijn, maar leverde essentiële bijdragen. Bugge Wesseltoft kon het niet laten om wat elektronica aan de vleugel te koppelen. >>>>>

Daardoor liet hij de muziek vervormd na-echoën. Terwijl Mainieri al niet meer speelde hoorde hij dus nog steeds zijn eigen werk en hij bewoog daarbij als een robot. Audun Kleive speelde een heel interessante drumsolo, zoals ik al lang niet meer gehoord heb. Op de setlist stond onder anderen 'Kannada' van gitarist Marnix Busstra. Mainieri deed eerder wat projecten met Busstra. Mainieri's 'All in a row' is daar ook een voortvloeiende van. Een sterk punt van het concert was de intense interactie van de musici. Dat was spannend om te zien en een genot om geboeid naar te luisteren. Als toegift speelde Mainieri solo. Hij reeg diverse eigen ideeën en standards aan elkaar en zelfs 'Yesterday' van The Beatles kwam voorbij. Daarna stond hij een beetje hardop te denken, vroeg de geluidstechnicus of het concert was opgenomen, en besloot daar nog een langzaam stuk aan toe te voegen. Daarop riep hij de band weer bij zich en met opperste concentratie volgde er een laatste compositie en was het publiek plotseling bewust aanwezig bij een concertregistratie. Hopelijk horen we er ooit iets van terug.

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

LARRY CARLTON QUARTET

Bezetting:

Larry Carlton (g),
Jesse Milliner (keyb),
Claus Fischer (b),
Hardy Fischötter (d).

Datum en plaats:

31 oktober 2012,
Lantarenvenster,
Rotterdam.

Larry Carlton gaf een bijzonder plezierig concert. (Foto: Joke Schot)

Larry Carlton in de kleedkamer. (Foto: Joke Schot)

Ook in de andere composities werkte het kwartet samen op een fabelachtig hoog niveau. Dat deed me denken aan de strakke muziek van de Japanse fusionformatie Casiopea. Bassist Claus Fisher bewoog nauwelijks terwijl hij een ritmisch strak fundament legde voor de composities van Carlton. Bovendien gaf hij een spetterende 'slapping' solo! Verder werd er niet veel gesoeld of geïmproviseerd, of het was door Carlton zelf.

'De muziek had geen intellectuele diepgang, maar toch was het een bijzonder plezierig concert.'

Halverwege vertelde Carlton dat hij zijn medemuzikanten eigenlijk nog maar net kende. Misschien was het wel daardoor dat hij ze niet aan het publiek voorstelde. De avond ervoer traden ze voor het eerst op in de North Sea Jazz Club, zonder te repeteren! Dat maakte de rest van het concert nog specialer. Carlton is een virtuoos op zijn Gibson én in het schrijven van gemakkelijk in het gehoor liggende composities die veelal liedjes leken, zoals 'Josie', 'Smiles and smiles to go', 'Sunrise', 'Gracias' en 'The prince'. Hoewel de muziek geen intellectuele diepgang bezat, was het een bijzonder plezierig concert.

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

SPECIAL DELIVERY

Bezetting:

Nils van Haften (ts, ss, bkl),
Ed Baatsen (p),
Henk de Ligt (b),
Wim Kegel (d).

Datum en plaats:

28 oktober 2012,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Nooit speelde Special Delivery in de achttien jaar van zijn bestaan bij Hothouse Redbad, de Leeuwarder jazzclub. Dat werd dus hoog tijd. Zondag 28 oktober was het zo ver. De toon werd vanaf het begin van het concert gezet: beschouwend. Ook het woord 'filosofisch' kwam al luisterend bij mij bovendrijven. Van Haften, Baatsen, De Ligt en Kegel zoeken in rust naar oplossingen.

Hoewel Nils van Haften als blazer een prominente plek inneemt (en die ook waarmaakt als improvisator) is Henk de Ligt de centrale figuur in Special Delivery. Niet alleen omdat hij als componist veel stukken aanlevert - Ed Baatsen levert ook composities - maar door de bindende rol van zijn contrabas. De Ligt houdt met zijn lage tonen piano en drums bij elkaar, levert de basis voor de vele gebroken akkoorden van Baatsen en zorgt dat het spel van Wim Kegel in het geheel past.

De Ligt's bas klonk extra vol in 'Song for his bass', geschreven door de pianist(!). Het thema vormde voor elk van de leden steeds opnieuw het startpunt voor een verkenning. Fraai om te horen hoe ieder van hen een andere weg vond.

>>>>>

Henk de Ligt (bas) en Nils van Haften (basklarinet).
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Voor de pianopartij van Baatsen was een bescheiden plek ingeruimd, maar door zijn klassieke spel viel hij toch op. Door het eenvoudige thema en door de 'ouderwets' ontwikkelde spanningsboog, was dit een van de meest toegankelijke stukken voor de pauze. Nog meer namen ze het publiek voor zich in met 'What now'. Hierin creëerde Special Delivery de begin-jarenzestig-sfeer van het Miles Davis Quintet. Na de pauze speelde Special Delivery onder meer 'A few men'. Daarin hanteerden de vier leden de fuga techniek: ze speelden achtereenvolgens hetzelfde motiefje en lieten dat langzaam samenvloeien. Het stuk gaf goed zicht op de manier van spelen van het kwartet: heel organisch werden verschillende muzikale blokken achter elkaar geplaatst. Uiteindelijk evolueerde het motiefje tot een stevig, zwaar bluesmotief. Met zijn aanpak neemt Special Delivery een geheel eigen plek in de Nederlandse jazzwereld in.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

SOUNDS OF MUSIC

Bezetting:

Nieuw Ensemble

Ray Anderson & Marty Ehrlich

Kwartet

Ray Anderson (tb),
Marty Ehrlich (as, ss, kl)
Brad Jones (b),
Matt Wilson (d).

John Scofield Trio

John Scofield (g),
Steve Swallow (bg),
Bill Stewart (d).

Datum en plaats:

20 oktober 2012,
De Oosterpoort,
Groningen.

Het Groningse festival Sounds of Music presenteert jaarlijks een combinatie van moderne klassieke muziek en moderne jazz. Op de zaterdag stroomde het publiek toe voor het optreden van John Scofield. Dat publiek moest eerst een klassiek concert van het **Nieuw Ensemble** aanhoren. Dat was voor velen een plezierige verrassing, maar voor de harde kern van jazzrockliefhebbers was het wel wat te veel. Hun geduld werd nog meer op de proef gesteld, want voordat Scofield aantrad was het nog de beurt aan het **Ray Anderson & Marty Ehrlich** Kwartet. Zij verzorgden een mooi optreden, waarin de rauwe tonen van trombonist Anderson naast het bijna klassieke geluid van rietblazer Ehrlich verrassend goed uitpaktten. Dat was vooral te horen in het tweede stuk 'A portrait of Leroy Jenkins' wat eigenlijk een 'portrait' van het kwartet werd, waarbij iedereen zich van zijn sterkste kant liet zien. Het kwartet speelde afwisselend stukken van Ehrlich en van Anderson. De beide blazers werden strak begeleid door bassist Brad Jones en de fantastisch drummende Matt Wilson. Ehrlich en Wilson zien we helaas veel te weinig aan deze zijde van de oceaan.

De man voor wie het publiek kwam: John Scofield.
(Persfoto: Nick Suttle)

Uiteindelijk was het dan zo ver en betrad gitarist **John Scofield** het podium. Hij speelde met drummer Bill Stewart en de legendarische bassist Steve Swallow. Scofield maakte zich zowel verbaal als muzikaal regelmatig ondergeschikt aan de inmiddels 72-jarige Swallow. Het trio bracht niet alleen jazzrock, maar wijdde zich uitvoerig aan akoestisch 'bluesy' materiaal met hier en daar zelfs een country-geluidje erin. Swallow stal de show door op bas de melodielijn van Billie Holliday's 'You've changed' te spelen. Tegen het einde van het optreden trok Scofield met zijn bekende gillende gitaarsolo's de show meer richting de jazzrock. De bijna uitverkochte Oosterpoort keek en luisterde tot ver na middernacht ademloos toe, behalve dan misschien die ene zes-jarige die zelfs bij Scofields gitaarsolo's de ogen niet meer open kon houden.

Bart Hollebrandse

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

SATURDAY JAZZ NIGHT

Bezetting:

Bram Stadhouders & Terje Isungset

Bram Stadhouders (g, elektr),
Terje Isungset (perc).

Binary Orchid

Gulli Gudmundsson (bg, elektr),
Arve Henriksen (tp),
Wolfert Brederode (p).

Datum en plaats:

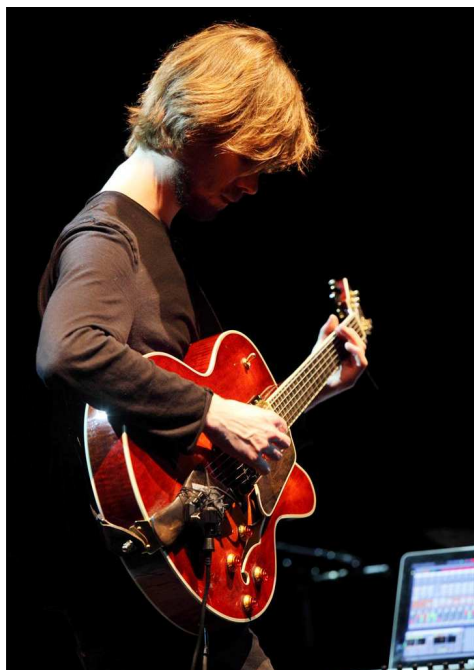
20 oktober 2012,
Lantarenvenster,
Rotterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Arve Henriksen (Binary Orchid).

In de reeks 'Saturday Jazz Night' traden 20 oktober in het Rotterdamse Lantarenvenster het Duo Bram Stadhouders & Terje Isungset en de formatie Binary Orchid op. Oftewel in de woorden van de organisator: "Een Northern jazz night met 'ambient' fjordenklanken." Onze fotograaf **Joke Schot** was er bij en maakte de foto's op deze pagina.

Bram Stadhouders.

Arve Henriksen achter het drumstel van Terje Isungset.

Gulli Gudmundsson (Binary Orchid).

JORIS TEEPE PRESENTS... DON BRADEN

Bezetting:

Don Braden (ts, fl),
Deborah Carter (voc),
Joost Swart (p),
Joris Teepe (b),
Joost Patocka (d).

Datum en plaats:

4 oktober 2012,
Binnenzaal, De Oosterpoort,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Bassist Joris Teepe organiseert al enige jaren een serie concerten in Groningen. Voorheen heette het nog 'New York Comes to Groningen' nu is het 'Joris presents'. Het formaat is niet veranderd. Musici uit de New Yorkse jazzscene die het Groningse conservatorium aandoen, staan op het podium.

Don Braden. (Foto: Will Hauser)

In de Oosterpoort was 4 oktober saxofonist-fluitist Don Braden te gast. Hij werd begeleid door uiteraard Joris Teepe en verder pianist Joost Swart en drummer Joost Patocka. Na een mooie uitvoering van Cedar Waltons 'Bolivia' wijdde het kwartet zich aan Hancocks 'Maiden voyage' in een schitterend arrangement van tenorsaxofonist Don Braden. Joost Swart viel op met verfrissend en gedurfd pianospel.

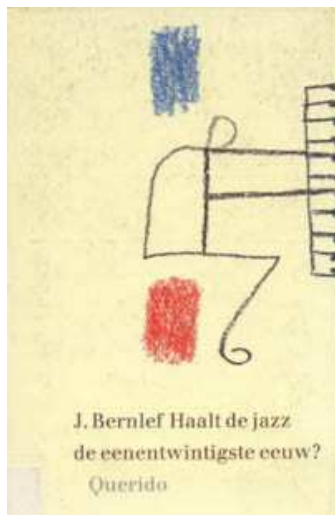
Teepe presenteerde overigens niet alleen Don Braden maar ook de Amerikaanse zangeres Deborah Carter. De toevoeging van een zangeres vormde een mooie afwisseling en het kwartet liet zien dat ze ook uitstekend konden begeleiden. Carter bracht een schitterende uitvoering van 'My favorite things'. George Harrison's poppy 'Something' kwam jammer genoeg niet geheel uit de verf, maar dat werd dan weer ruimschoots goedgemaakt met een gedurfd uptempo versie van 'Cry me a river'. Tussen de nummers door entertainde Carter het publiek met haar 'Dunghish' en verraadde daarmee haar banden met Nederland. Het is een goede zaak dat Teepe op deze manier in Groningen jazz kan presenteren. Wie weet wordt hij nog wel eens de opvolger van de Groningse pianist Rein de Graaff, die jaren lang het Groningse publiek bijschoolde in de betere jazz.

Bart Hollebrandse

IN MEMORIAM

BERNLEF (1937-2012)

EEN SCHERP OBSERVATOR

Onder de Nederlandse jazzschrijvers nam Bernlef (pseudoniem voor H.J. Marsman) een bijzondere plek in. Hij was geen criticus, maar een analyticus die verder ging waar de meeste journalisten ophouden. Net als in zijn gedichten en romans was hij ook in zijn essays over jazz een scherp observator. In heldere beelden kon hij treffend een karakteristiek van een jazzmuzikant neerzetten. Een prachtig voorbeeld is het beroemde essay 'Hoe van de trap te vallen' uit de bundel 'Schiet niet op de pianist' (1993). Hierin omschrijft hij een solo van Thelonious Monk als volgt: 'Een solo van Monk. Als iemand die van de trap valt. Plotseiling. Eerst loopt hij nog gewoon, een, twee, drie, vier; tree voor tree. Dan verstapt hij zich. Een tree te weinig, een tree te veel, een denkbeeldige tree. De perfecte balans tussen zijn zich voorwaarts bewegende lichaam en de zwaartekracht, met de trap als een harmonica-achtig intermediair, in één klap verstoord. Een hand wappert wanhopig grijpend in de lucht, met de andere probeert hij weer vat op de leuning te krijgen. Hij kantelt half. Ho, dit gaat veel te snel. Als we de gebeurtenis in slow motion afdraaien zien we pas welk een fraaie dans hier ten beste wordt gegeven.'

Monk was maar één van de helden van de verwoede amateurpianist Bernlef. Hij past in een rijtje van favoriete pianisten waartoe ook Lennie Tristano, Dick Twardzik, Paul Bley en Jaki Byard behoorden. Wie zo'n lijstje beschouwt, ziet al snel dat zijn voorkeur uitging naar musici die zich buiten de mainstream van de jazz bewogen. Muziek moest voor Bernlef niet té af zijn, het mooiste voor hem was, zoals hij dat in de titel van een essaybundel uit 1981 noemde, 'Perfectie met een gaatje'. Want dat is immers de essentie van de improvisatie.

Anders dan vele generatiegenoten, voor wie jazz even vanzelfsprekend was als popmuziek voor latere generaties schrijvers, bleef Bernlef niet hangen in de muziek van zijn jongere jaren. Hij stond immer open voor nieuwe ontwikkelingen, en beoordeelde die op hun eigen merites. In zijn essaybundel 'Haalt de jazz de eenentwintigste eeuw?' fileert hij in het titelstuk de ontwikkelingen die hij in 1999 als positief en negatief ziet voor de richting die de jazz uit zou moeten. Wie het stuk dertien jaar later leest, staat nog steeds te kijken van de helderheid en de analytische blik die Bernlef eigen is. Want wat voor zijn poëzie en proza geldt, geldt namelijk ook voor zijn essays: ze zullen de tand des tijds vermoedelijk wel doorstaan.

Herman te Loo

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 5 november 2012

1. George Cables

My Muse
(HighNote)

2. Graham Dechter

Takin' It There
(Capri)

3. Harold Mabern

Mr. Lucky: A Tribute To Sammy Davis Jr.
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\)](http://www.jazzweek.com).

FESTIVAL

Archie Shepp. (Foto: Tom Beetz)

STRANGER THAN PARANOIA
Tilburg, Den Bosch, Breda
24 (Tilburg), 27 (Breda)
28 (Den Bosch), 29 (Tilburg)
december 2012

Met: At The Movies (Jazz meets Multimedia), Sjaak Swinkels, Peter Hofland & Paul van Kemenade, Slagwerkcontmoeting Han Bennink/Ries Doms, Willem Breuker Kollektief, Trio Aki Takase/Han Bennink/Paul van Kemenade, Dan Berglund's Tonbruket en Duo Archie Shepp/Tom McClung (USA)

Het festival Stranger Than Paranoia 2012 voltrekt zich op drie podia: de Toonzaal in 's Hertogenbosch, Avenue in Breda en Paradox in Tilburg. De meeste concerten zijn in Tilburg: <http://bit.ly/U361FO>

VARIA

Leo Records houdt uitverkoop

Het label Leo Records houdt tot eind december een 'End of the World Sale' oftewel grote schoonmaak. De komende weken kunnen cd's uit de catalogus voor spotprijzen worden gekocht. Leo Records werd in 1979 opgericht. Onder meer cd's van het orkest van Sun Ra, pianist Cecil Taylor en saxofonist Evan Parker zijn te krijgen. Meer informatie:

<http://www.leorecords.com/>

Bill Evans-cd krijgt Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2012/3' toegekend aan het dubbelalbum 'Momentum' van pianist Bill Evans. Deze plaat, uitgebracht op Limetree, werd in de jaren zeventig live opgenomen in Groningen. De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

INGEZONDEN

Trombonist in spiegelbeeld?

Op pagina 1 van Jazzflits 186 staat een foto van een mij onbekende trombonist. Is die foto niet in spiegelbeeld afgedrukt? Normaliter houdt men het instrument links vast en schuift rechts, de beker zit dan links van het hoofd. Maar misschien betreft het hier iemand die het bij hoge uitzondering andersom doet.

Ik ken alleen Slide Hampton die het andersom doet, toen hij het instrument voor het eerst in elkaar zette deed hij dat 'verkeerd om', en hij heeft het toen maar zo gelaten. Toen ik ooit bij Boy Edgar naast hem kwam te zitten stootten we met onze bekers tegen elkaar (ha ha).....

Willem van Manen, trombonist

Naschrift:

De trombonist op de foto is Ko Zandvliet. Hij is lid van de formatie Jungle by Night. Hij is inderdaad een uitzondering die de regel bevestigt. Hier is hij te zien bij De Wereld Draait Door: <http://bit.ly/QBQzlt>

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

OVERLEDEN

Ted Curson, 4 november 2012 (77)

Overleden in New Jersey (vermoedelijk in Montclair). Trompettist Ted Curson maakte zijn eerste opnamen met Cecil Taylor, daarna in groep van Charles Mingus; trad vanaf begin jaren zestig veel in Europa op. Was daardoor hier bekender dan in Amerika. Onlangs nog te horen op de cd van het Misha Mengelberg-Piet Noordijk kwartet, anno 1966, uitgebracht door het Nederlands Jazz Archief.

Ray Pitts, 2 november 2012 (80)

Geboren in Boston in 1932. Pitts speelde tenorsax. Trok in 1962 naar Denemarken, waar hij sindsdien werkzaam was als arrangeur-componist.

David S. Ware, 18 oktober 2012 (62)

Overleden in New Brunswick NJ. Saxofonist David S. (= Spencer) Ware belandde in de jaren zeventig in het vrije circuit van New York en kwam in contact met Cecil Taylor en Andrew Cyrille. Met een langlopend kwartet, dat hij in 1989 oprichtte, bracht hij gaandeweg meer structuur in zijn spel, wat resulteerde in tal van platen. Daarnaast gaf hij solo-optredens. Werd zeer gewaardeerd in een kleine kring van liefhebbers. In ons land vond hij in journalist Rudie Kagie een pleitbezorger.

Erik Moseholm, 11 oktober 2012 (82)

Erik Moseholm heeft veel voor de jazz in Denemarken betekend, in de eerste plaats als bassist. Maar hij was op meerdere terreinen actief: leider van de bigband Radiojazzgruppen (1961-1966), maker van radioprogramma's, componeerde voor film en theater, bekleedde tal van bestuursfuncties, en organiseerde eind jaren negentig de European Jazz Youth Orchestra.

Eddie Harvey, 9 oktober 2012 (86)

De Engelse trombonist Eddie Harvey deed in 1950 van zich horen als een van Johnny Dankworth's Seven, speelde daarna in tal van bigbands. Ontwikkelde zich als pianist en in die hoedanigheid was hij eind jaren zestig lid van de band van Humphrey Lyttelton. Legde zich hoe langer hoe meer toe op arrangeren en lesgeven. Van hem is het veelgebruikte instructieboek Jazz piano in de serie 'Teach yourself'-boeken (1974). **jjm**

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en

• **ia77**
JazzFlits
Fotografie: Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZTIJDSCHRIFTEN

DOWNBEAT

Drummer Jack DeJohnette siert de cover van het novembernummer van DownBeat ('Jazz, blues and beyond'). Verder een interview met de saxofonist Ravi Coltrane en aandacht voor een boek over de hoogbejaarde pianiste (94) Marian McPartland en de gitarist Joel Harrison.

(<http://www.DownBeat.com>)

IN DECEMBER OP DE JAZZPODIA

Donderdag 29 november, Radio 6, VPROJazzLive 23:02-01:00

Wat staat er allemaal op het programma van de diverse jazzpodia in Nederland in november? VPROJazzLive geeft een overzicht van de belangrijkste, verrassendste en opvallendste concerten, met korte toelichtingen, wervende 'quotes', klinkende geluidsvoorbeelden en een vrolijk verheugen op mooie avonden de komende maand. Met natuurlijk aandacht voor het jaarlijkse Stranger Than Paranoia in Tilburg en omgeving, en voor de allerlaatste concerten van het Willem Breuker Kollektief, in het Bimhuis.